

NAGYPÁL ISTVÁN

A szerelemről

Ismét sóvárgás, szerelem.

Puskin

magányos vagyok, mint egy pipacs,
de nem lehetek, leszáradt
minden szirmom. üres a rét, nincs
több mozgás. és ha száram le-
konyul, a gyökérből a nedv fel-
oldódik és a szivárvány még
a föld alatt folytatódik.
a homok keveredik, szelíden az
agyagos talajjal. szikvizet
itt nem találsz, nem találsz mást:
haldokló óriást. attól
lélegzik még a föld, attól látsz
még dombokat, attól hallasz
lány szuszogó hangokat, jaj.

*

mert ez nem olyan rét, amit te
megszoktál, nincs benne több szín,
a pirosnál tovább nem látsz, csak
a föld alatt, a föld alatt
a matt. míg ott lenn kúszik hernyó,
mászik hangya. és a királynő
elterül. ő nála van a
többi szín, a szív, mert neki
a potroh maradt, mástól veszi
el, begyűjti, mind, a paraszt-
katonáktól. földbe szűrja

csőrét a madár, a táj szélén
ül hangja. felejtenie
kell a hernyónak, nincs levél.

*

nincs levél az ágon. legyen már
ideje a hernyónak a
bebábozódásra. hogy egyszer
elszálljon, színekkel együtt,
pirossal, rózsaszínnel. sok bús
és édes félésre. sok remény
és szabad órára. rovar-
boldogságra lesz ideje.
mert halkán pendül az ég húrja,
a láthatáron nincs több fény.
nem hallod még a leszálló
sirályt? és azokat a mohó
öklendezéseket? hangos
csörkoppanások. tollas táj.

*

minden tükör-tócsa és eső
esik. az ág leszakad a
fáról, mint a vezeték. hideg
esők csorognak, mint kövek
közt a vízcseppek. elakadnak
a levelek a nagyobb kőben.
mozognak, ha lehet, ha még
enged a szív. beleremeg.
szétfolyik a föld alatt a szín,
semmi sem, ami piros. így
a felhők mozogtak akkor,
utoljára. nem látok semmit
sem, egyedül a sün oson
el az avarban. hajnal van.